

Kloboucké Zvony

Zprávy ze života sboru Českobratrské církve evangelické
v Kloboukách u Brna

ročník XXIV.

únor–duben 2022 AD

Bohoslužby

6. února – 5. neděle po Zjevení Páně

9.30 Klobouky, 11.00 Velké Hostěrádky

13. února – 6. neděle po Zjevení Páně

8.00 Brumovice, 9.30 Klobouky

20. února – 7. neděle po Zjevení Páně

9.30 Klobouky

27. února – Proměnění Páně

9.30 Klobouky – s hudebním doprovodem církevního kantora L. Moravetze

6. března – 1. postní neděle

9.30 Klobouky – Bohoslužba se slavením sv. Večeře Páně

13. března – 2. postní neděle

8.00 Brumovice, 9.30 Klobouky

20. března – 3. postní neděle

9.30 Klobouky, 11.00 Velké Hostěrádky

27. března – 4. postní neděle

8.00 Brumovice, 9.30 Klobouky

3. dubna – 5. postní neděle

9.30 Klobouky, 11.00 Velké Hostěrádky

10. dubna – 6. postní neděle – Květná neděle

8.00 Brumovice, 9.30 Klobouky

14. dubna – Zelený čtvrtek

18.00 Klobouky

15. dubna – Velký pátek

9.30 Klobouky – Bohoslužba se slavením sv. Večeře Páně

17. dubna – neděle Vzkříšení

9.30 Klobouky – Bohoslužba se slavením sv. Večeře Páně

24. dubna – 2. velikonoční neděle

8.00 Brumovice, 9.30 Klobouky

JUBILEA – JUBILEA – JUBILEA

Boží požehnání a vše dobré do dalších let přejeme sestrám a bratřím
našeho sboru při příležitosti jejich narozenin.

únor

Dáša Herzánová – 81 let
Naděje Káňová – 82 let
Josef Babáček – 95 let
Drahomíra Vedrová – 83 let
Antonie Hutáková – 87 let
Anna Jelínková – 76 let
Lydie Pacasová – 85 let
Růžena Knollová – 90 let
Zdeněk Sirný – 70 let
Petr Nádeníček – 70 let
Jaroslava Rybová – 78 let
František Pacas – 87 let
Věroslava Drmelová – 65 let
Josef Petráš – 65 let

březen

Milan Bohatec – 80 let
Marie Zajícová – 82 let
Dagmar Kališová – 60 let
Eva Vymazalová – 65 let
Rudolf Pažebřuch – 94 let
Věra Adámková – 75 let
Libuše Petrlová – 79 let
Libuše Skalská – 70 let
Radomíra Šedivá – 85 let
František Dostál – 75 let
Jiřina Roznosová – 78 let
Zdeňka Sadílková – 98 let

duben

Alena Hájková – 65 let
Miroslav Tiefenbach – 92 let
Ladislava Uhrová – 79 let
Lydie Kinclová – 92 let
Jarmila Černá – 65 let
Lydie Foretová – 65 let
Růžena Navrátilová – 92 let
Miluše Pilátová – 88 let
Vladimír Kachnáč – 76 let
Miroslav Navrátil – 70 let
Josef Matějčík – 90 let
Jaroslava Varmužová – 80 let
Jaroslav Kratochvíl – 65 let
Jiřina Dostálová – 92 let
Jiří Váňa – 90 let
Libuše Bravencová – 93 let
Vlasta Poláková – 95 let
Jarmila Patková – 98 let
Jindřiška Valná – 60 let

Upřímně blahopřejeme!

Narozeniny zveřejňujeme podle klíče: 60, 65, 70, 75, 76, 77... Respektujeme, pokud nám nahlásíte, že si zveřejnění nepřejete. Pro ochranu osobních údajů neuvádíme den narozenin ani místo bydliště.

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Kloboukách u Brna,
Brněnská 30, 691 72, e-mail: cceklobouky@seznam.cz;
<http://klobouky.evangelnet.cz>; tel.: 608 579 839; IČ sboru: 48452327;
číslo bankovního účtu: 2200347489/2010

Biblická hesla na měsíce únor, březen a duben:

Únor: Hněváte-li se, nehřešte. Nenechte nad svým hněvem zapadnout slunce.
Efezským 4,26

Březen: V každý čas se v Duchu svatém modlete a proste, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny bratry. *Efezským 6,18*

Duben: Marie Magdalská šla k učedníkům a oznámila jim: „Viděla jsem Pána.“
A vyprávěla jim, co jí řekl. *Jan 20,18*

Bratři a sestry,
možná se vám to také stalo. Byli jste na výletě a chtěli se napít. Vytáhli jste lahev z batohu, otevřeli ji a tu obsah vystřelil ven. Otřesy způsobily natlakování tekutiny. Proud nebylo možné ani zastavit, ani usměrnit. Místo utišení žízň jste se dívali na své zmáčené oblečení a spoušť v okolí.

Kdo byl u sebe nebo u druhého svědkem výbuchu hněvu, zažil něco podobného. Přetlak v duši způsobil výbuch s ničivými následky. Tlak v duši vznikl podobně jako v lahvi otřesy. Lidské duše se dotkne popichování, frustrace, nespravedlnost. Když pak dojde k výbuchu, dostane se na světlo mnohem víc, než bychom chtěli. Erupce hněvu se projevuje ničivými slovy a činy.

Hněv sám o sobě může být oprávněný, někdy vzniká nutně. Je to přirozená životní energie. Patří k hnutím duše. Problémem se stává, když nás chce pohltnout a strhnout, když nás jeho žár spaluje a my ho nejsme schopni ovládnout. Celá staletí proto umělci zobrazovali lidi pohlčené hněvem jako bestie s vyceněnými zuby. Protože může být hněv tak ničivý, upozorňuje na něj Bible na úplném začátku. „Kain vzplanul velikým hněvem a zesinal v tváři.“ (Gen 4,5) To vedlo k vůbec první vraždě.

V katolické teologii patří hněv/zloba mezi sedm smrtelných hříchů právě proto, že může zabíjet, stravovat duši. Může vést k pokřivenému pohledu na svět. Je proto potřeba rozlišovat. Hněv spravedlivý, který je naší vnitřní reakcí na zlo, nespravedlnost a lež a vášnivým vzplanutím, které může oslepotit, zabíjet a ničit. Když bychom hněvu podlehli, pokřivilo by to náš vztah k realitě, k Bohu a lidem.

To vše věděl už i apoštol Pavel. Proto píše slovo do sboru v Efezu, které platí dodnes: „Hněváte-li se, nehřešte. Nenechte nad svým hněvem zapadnout slunce.“ (Ef 4,26)

Pavel po nás nechce, abychom se nezlobili. Hněv cítíme a budeme cítit. Náš hněv však nemá vést k hříchu. Musíme s hněvem pracovat, zpracovávat ho po kouskách, uvědomovat si jeho příčiny. Všimnout si jeho dobrých i nebezpečných kvalit. Mezi ty dobré patří to, že nás nenechává lhostejnými k nespravedlnosti. Mezi ty nebezpečné patří jeho ničivý potenciál.

Kdo se zlobí často, může se sám sebe zeptat, proč tomu tak je. Co to způsobuje. Hněv může oslepotit. Jeho žár může ničit. Opakem hněvu je smíření. Ne smíření se se zlem, ale s realitou, se sebou, s Bohem, s druhými lidmi. Je dobré učit se přetlak na duši způsobený hněvem krok po kroku rozpouštět a přetvářet v energii konstruktivní, která nás někam dovede.

Než by nás hněv strhl a pohltil, je dobré učit se tomu včas zabránit. Kousek po kousku upouštět tlak. Ideální pak je hněv z jednoho dne nepřenášet na den druhý. Nenechat nad svým hněvem zapadnout slunce, abychom neusínali plni hněvu. Zpracování hněvu stojí hodně energie, ale vede k důležitému a uzdravujícímu sebepoznání. Další den pak nabízí nový začátek.

V každý čas se v Duchu svatém modlete a proste, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny bratry. (Efezským 6,18)

Jako věřící řekneme na toto apoštolovo slovo automaticky „Ano“ a „Amen“. Modlitba je samozřejmě důležitá. Na druhé straně máme s modlitbou často matoucí zkušenosti. Zvláště s modlitbou přímluvnou. Proč Bůh některé naše modlitby vyslyší a jiné ne? Jaký smysl pak má vůbec modlit se?

V modlitbě rozmlouváme s Bohem, nasloucháme mu. Ač se modlitba podobá rozhovoru mezi přáteli, nestírá se při ní zásadní rozdíl mezi suverénním Bohem a námi lidmi. Modlitba nefunguje jako automat na plnění přání. Modlením nevystupujeme k Bohu do sféry rozhodování, ale svěřujeme Bohu sebe, své myšlenky a city.

Kříž smíření na Bukové hoře
Autorem je sochař a kameník Petr Honzátka

Foto: Petr Fink, zdroj: www.turistika.cz

Povzbuzení biblickým svědectvím věříme, že se Boha naše prosby a modlitby dotýkají. Nezůstává vůči našim prosbám lhostejný. V Ježíši Kristu přišel k nám, aby nás vytrhl z moci viny a provázel nás jak radostí, tak i utrpením. V Duchu svatém je nám nablízku, podpírá nás, vede nás. V modlitbě a našich přímlovkách hledáme Božího Ducha v nás, kolem nás a soustředíme se na něj a jeho moc. Proto patří přímlovná modlitba do života každého věřícího. Jsme si vědomi své konečnosti a hledáme milující moc Boží. V modlitbě prožíváme spojení s tvořící a osvobozující mocí Boží, která se nás dotýká. Náš život tak nachází pevný základ a cíl. Pokud jsme podle apoštolova doporučení bdělí a vytrvalí v modlitbě, stává se modlitba určujícím tónem našeho života.

V přímlovkách se soustředíme na potřeby ostatních lidí. Svěřujeme je Bohu, ale protože jsme jako lidé v radosti i utrpení navzájem propojeni, s trpícími se také solidarizujeme a do pomoci jim se posílení Bohem také aktivně zapojujeme.

Marie Magdalská šla k učedníkům a oznámila jim: „Viděla jsem Pána.“

A vyprávěla jim, co jí řekl. (J 20,18)

Ve velikonočním zvěstování Janova evangelia je Marie Magdalská nejdůležitější svědkyní vzkříšení. Dva dny předtím stála pod křížem a byla svědkem Ježíšovy smrti. Nyní je Marie Magdalská jediná, která se ráno po sobotě vydává na cestu ke hrobu. Hrob nachází otevřený.

Ihned běží pro učedníky a vypráví jim o tom. Svěřuje se jim s obavou, že někdo tělo zesnulého ukradl. Na její popud běží ke hrobu Petr a učedník, kterého měl Ježíš nejraději. Oba vidí otevřený hrob a složená plátna na místě, kde byl Ježíš pochován. Obrací se. Vrací se k ostatním učedníkům. Marie však zůstává na místě. Po chvíli spatří dva anděly sedící u hrobu. Ptají se jí na důvod jejího žalu a i jim Marie vypráví o prázdném hrobě. Než mohou andělé zareagovat, stojí tu sám Ježíš a ptá se Marie: „Ženo, proč pláčeš? Koho hledáš?“

Následující scéna se nevyhne určité komičnosti. Marie se ptá samotného Ježíše, zda neodnesl tělo zemřelého. Očividně ho považuje za jednoho ze hřbitovních zahradníků. Tak je fixovaná na svou ztrátu, že vzkříšeného nepozná. Nemůže myslet na nic jiného než na mrtvé tělo zemřelého. A to tělo tu není. Kde jen může být?

A pak se najednou vše změní. Ježíš osloví Marii jménem. V tomto okamžiku v něm Marie konečně pozná svého rabiho, svého učitele a ten jí dá úkol. Marie má donést zvěst o jeho vzkříšení učedníkům. Při tom jim má také říct, že Ježíš vystoupí ke svému Otci na nebesa.

Tak se stává Marie Magdalská první zvěstovatelkou Kristova vzkříšení a nanebevstoupení.

Centrem Janova velikonočního vyprávění není apoštol Petr, první z učedníků, ani učedník, kterého má Ježíš nejraději. Prvním člověkem, který je vyvolen být svědkem vzkříšeného a stát se prvním zvěstovatelem, je žena, která zůstala pod křížem věrně až do Ježíšovy smrti. Ta, která je jeho smrtí nejvíce zasažena, a proto se vydává ke hrobu již brzy ráno a plačíc zůstává u hrobu, i když se učedníci vrací do města.

Její věrnost je odměněna setkáním se vzkříšeným a její žal je utěšen jeho zjevením.

Tento zážitek Marie Magdalské je klíčovým pro to, aby se naděje vzkříšení začala šířit do celého světa.

Na začátku křesťanské víry ve vzkříšeného je zkušenost truchlící ženy, která nepřestane hledat svého Pána. Díky své věrnosti se stává prvním svědkem vzkříšení a díky jejímu zvěstování se mohou připravit učedníci na vlastní setkání se vzkříšeným Kristem a tuto zvěst pak šířit do celého světa.

Martina Zuštinová

Modlitba

Pane, Bože dobrého začátku, řekl jsi, stvořil, chtěl dobré, jako pevné držení se za ruce při cestě do neznáma, jako povzbuzující posilu nohám při návratech domů, jako pevnou záštitu v přeháňkách, otřesech a bouřích, jako něžné objetí v náruči, jako lásku, která dává a sebe dává, dej, ať se v nás denně otiskne.

Amen. Modlitbu připravila Jana Trefilová, výpomocná kazatelka, 46 let, Jablunka. (Modlitba byla publikována v novém Evangelickém zpěvníku.)

Pozvánka

Dne 27. února doprovodí bohoslužbu v Kloboukách hudbou z nového zpěvníku církevní kantor Ladislav Moravetz.

Srdečně zveme i na besedu o novém zpěvníku po bohoslužbě.

Jistě se dozvíme mnoho zajímavého jak o vybraných písních, tak o vzniku zpěvníku.

Všichni jste srdečně zváni!

Modlitby

Věříme v sílu modlitby. Obracíme se v ní k Bohu s důvěrou, že ji slyší. Můžeme se při ní na dálku spojit a přidat za ni tichou či nahlas vyslovenou vlastní modlitbu zakončenou modlitbou Páně. Každé pondělí.

Někdy je obtížné poslouchat a číst zprávy.

Když se však týkají tváří, které známe,
a hlasů, jež jsou nám blízké,
bývá to ještě těžší.

Pane Bože,
prosíme tě, uchovej ukrajinský lid
hluboko ve svém srdci.

Chraň je, modlíme se:
před násilím,
před politickými hrátkami,
před využíváním a zneužíváním.

Daruj, modlíme se:
národům světa odvahu
a moudrost,
aby se postavily za spravedlnost,
a stejně tak odvahu,
aby se dovedly postarat a být štedří.

Pane, ve svém milosrdenství
od nás všech vzdaluj
naše sklony,
které hledají, jak by vládly ostatním.
Zbav nás těch vlastností,
které vedou k prosazování vlastních potřeb a přání
před přáními a potřebami druhých.
Uč nás, jak žít v lásce
a důstojnosti
a v respektu – podle tvého příkladu.
Ve tvém jménu a skrze tebe,
amen.

Modlitbu připravili zástupci The Church of Scotland

Dobrý Bože,

zima je nám někdy už dlouhá, je šedo, pochmurno, smutno. Vkrádá se do morku kostí, vyvolává zimu i v nás samých.

Naše smutky a starosti dělají dojem, že naše dny jsou jen smutno a pochmurno.

Prosím, probud' v nás jaro, rozzař v nás světlo, ať se námi rozleje teplo, chuť k životu a radost z lidí kolem nás.

Amen.

Modlitbu připravila Saša Floriánová, studentka, 23 let, Tišnov

Faráři evangelického sboru

Řadu medailonků o klobouckých farářích sepsala Dana Bobková.

Ladislav Dostál

Narodil se 27. června 1915 v Lipové, okres Arad v Rumunsku. O jeho studiích se nepodařilo sehnat žádné informace. Dne 18. srpna 1939 byl ustanoven vikářem evangelického sboru v Kloboukách, kde působil více než rok, na vlastní žádost odešel 31. října 1940 do Hodslavic, kde působil jako katecheta, následně čtyři roky jako vikář v Náchodu-Šonově. V červenci 1945 byl Ladislav Dostál vyslán jako farář do Suchdolu, aby zde budoval mezi přistěhovalci nový sbor, do něhož patřilo 90 obcí.

Podařilo se mu na konci roku 1946 založit sbor Českobratrské církve evangelické, který měl v té době 1 772 členů, 4 kazatelské stanice s nedělní návštěvností asi 300 členů. V létě roku 1948 byl Ladislav Dostál pozván i s rodinou do Klobouk na dovolenou a dostal nabídku na místo zdejšího faráře. Po zvážení nabídku přijal a 10. října 1948 byl jednomyslně zvolen staršovstvem. V listopadu 1948 se přistěhoval s celou rodinou do Klobouk na faru. Na jeho instalaci 6. června 1949 se sjelo 20 duchovních včetně posledního faráře Pavla Škeříka a seniora Pavla Nešpora z Noslavi, zazpíval pěvecký sbor pod vedením varhaníka Eduarda Odstrčila. První roky jeho působení v Kloboukách byly velmi náročné, bylo třeba provést velké opravy válkou zničeného církevního majetku – především kostela s těžce poškozenou střechou.

Ale ani následující roky nebyly pro faráře Ladislava Dostála lehké. Roku 1953 zasáhla měnová reforma do hospodaření sboru, podpora ze strany města Klobouk nebyla žádná, spíše naopak.

Jakékoliv naplánované oslavy město neschválilo, tedy se nemohly konat, v roce 1959 dokonce přišlo nařízení vyklidit a dát k dispozici byt v prvním patře fary. Nastala těžká doba úpadku, zesměšňování, velkého poklesu účasti na bohoslužbách, schůzích staršovstva, nezájmu o biblické hodiny.

Lidé se báli v církvi pracovat. Na schůzi staršovstva v únoru 1960 farář Dostál doslova řekl: „*Žijeme v době, která staví církev, sbor i každého úda před stále nové těžkosti úkoly. Stupňuje se boj hlavně o její děti a mládež. I dospělí jsou stavěni před rozhodnutí, zda jim stojí za to, aby v církvi setrvali, nebo zda není pro ně z mnoha důvodů výhodnější, aby se s ní rozešli...*“

Byly to kazatelské stanice, které v této těžké době dokázaly stát při svém faráři a kde účast na bohoslužbách i dětí v náboženství byla vyšší než v Kloboukách. Je s podivem, že tato doba faráře Ladislava Dostála neodradila, neúnavně „bojoval“ za kloboucký sbor nejen na poli duchovním, ale i jako dobrý správce majetku se snažil opravovat a vylepšovat budovy nejen v Kloboukách, ale i v kazatelských stanicích. Za jeho působení se roku 1954 upravilo prostranství před kostelem, zakoupilo se elektrické čerpadlo k varhanám, roku 1957 byla důkladně opravena modlitebna v Brumovicích a pořízena nová kazatelna, o rok později se provedla úprava prostranství před modlitebnou v Morkůvkách po zavedené kanalizaci. Ve stejném roce 1958 byla vyměněna v presbytáři kostela nová železná okna, byla zavedena kartotéka členů sboru. Následující rok 1959 se opravil kostel, byla otlučena venkovní omítka a natažena nová, vnitřní stěny kostela byly obloženy heraklitem, aby nebyla patrná vystupující vlhkost zdí.

Roku 1961 byla pořízena mramorová deska všech duchovních sboru a umístěna do vestibulu kostela, 1 360 Kčs na ni věnoval neznámý dárce. V roce 1963 se natřela celá plechová střecha kostela i fary a byla opravena kaple ve Velkých Hostěrádkách. Roku 1969 byl kostel rozdělen vitrážovou stěnou z důvodu úspory vytápění. To je výčet těch největších stavebních akcí, za nimiž stojí velké úsilí faráře Dostála a tehdejších členů sboru. I přes těžkou dobu se snažil působit i na poli duchovním.

Jeho první velkou aktivitou byl Den mládeže. Konal se v srpnu 1949 v Kloboukách v kostele, na faře a v zahradě Odstrčilovy vily, za velké účasti mládeže i z okolních sborů.

Roku 1950 uspořádal zájezd na Valašsko, pro veliký zájem musely být vypraveny dva autobusy pro stu lidech. O rok později plánoval vydat ročenku, což mu nebylo povoleno, našel náhradní řešení: na cyklostylu rozmnožil letáky s biblickou úvahou, zprávou o činnosti sboru a finančních poměrech, které se dostaly do každé evangelické rodiny. Roku 1954 byl v Kloboukách opět okrskový den mládeže, tentokrát obědy zajišťovaly rodiny, odpolední pohoštění bylo ve sborové místnosti. Byl jednatelem Odstrčilovy nadace a jistě nesouhlasil s tím, že majetek notáře Odstrčila přešel do socialistického vlastnictví, malou útěchou mu mohla být skutečnost, že tam byla zřízena mateřská škola a později dětský domov. Pro ty, kteří museli pracovat i v takzvaných pracovních nedělích, konal bohoslužby i v nedělní podvečery.

Dnes si asi těžko dokážeme představit, v jak těžké době Ladislav Dostál musel pracovat. Neustále nová, nesmyslná nařízení mu ztrpčovala život a omezovala jeho práci, brala jistě i chuť a sílu. V říjnu 1949 schválilo Národní shromáždění zákony o hospodářském fungování církví, byl vytvořen Státní úřad pro věci církevní jako státní dozor nad nimi. Církev musely předkládat státním úřadům ke schválení plán investic i veškeré materiály a církevní tiskoviny. Bylo ustanoveno, že sňatky mohou být uzavřeny pouze na místním národním výboru. Farář musel povinně absolvovat politická školení duchovních. Všechna zvláštní shromáždění musela být tři dny předem ohlášena na ONV a většinou byla zamítnuta. Souhlas s tím, aby dítě navštěvovalo náboženství, museli podepsat oba rodiče, a tím také většinou uzavíraly svému dítěti cestu ke studiu. Byla sledována návštěvnost bohoslužeb, církevních sňatků a pohřbů a hlášena do Prahy.

Na bratra faráře Ladislava Dostála vzpomínejme s velikou úctou a obdivem k jeho pokoře, se kterou přijímal své farářské poslání. Doporučuji přečíst si jeho vzpomínání, které je zveřejněno v Almanachu evangelického sboru v Kloboukách z roku 2008, v němž není ani náznak trpkosti nad těžkou dobou, v níž působil v klobouckém sboru až do svého odchodu do důchodu v roce 1979.